

[Aksel Larsen.]

nogen betænkelighed ved uden videre at vedtage undergrundsloven, men så sagde statsministeren,

„at der hos denne institution“ — han mente Danmarks geologiske undersøgelse —

„var viden om forberedelser her og der af en anden og alvorligere art end det med saltlejerne ved Dybbøl“.

Det lød faktisk meget alvorligt og truende, og jeg kunne tænke mig, at mange dengang har opfattet det sådan, at det var sydfra, der var sådanne overvejelser i gang, således at vi endelig måtte skynde os at sikre, at rådigheden over den danske undergrund kom til at ligge hos den danske stat. Jeg kunne også tænke mig, at man dengang har sagt til sig selv: her går det ikke an at forlange mere klar besked, for det kan være farligt af udenrigspolitiske grunde. Men efter Tysklands nederlag i krigen kan det vel ikke mere være farligt af udenrigspolitiske grunde at spørge: Hvad mente den daværende statsminister med denne motivering for undergrundslovsforslaget i 1931? Jeg har stillet et sådant spørgsmål; man har nægtet at sende det videre til ministeren.

Det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) fremdrog i efteråret 1935, da et lovforslag om en ændring i undergrundsloven var til første behandling i folketinget, det forhold, at der havde meldt sig en ansøger til koncessionen, som var blevet afvist af statsministeriet, til trods for at mr. Ravlin ikke på det tidspunkt havde eneretsbevilling. Jeg har ønsket det spørgsmål rettet til den nuværende ansvarlige minister, om statsministeriet dengang foretog nogen undersøgelse for at konstatere vedkommendes fagkundskab og kapitalkraft til at foretage efterforskning og eventuelt indvinding. Men man har ikke villet tillade, at dette spørgsmål blev fremsendt til ministeren. Jeg synes, det burde opklares, for det er højst besynderligt, at man er så ivrig for at give en ganske bestemt mand koncession, at man afviser andre, som melder sig, og det er navnlig påfaldende, hvis man ikke engang har undersøgt disse andre ansøgere habilitet med hensyn til at foretage den fornødne efterforskning, det være sig i økonomisk henseende, eller hvad teknisk fagkundskab angår. Løvrigt fremgår det af, hvad man kan læse sig til i rigsdagstidende, at den pågældende ansøger af statsministeriet fik det svar, at mr. Ravlin allerede havde opnået eneretsbevilling for hele Danmark. Det var et par måneder før det lov-

forslag blev fremsat i folketinget, efter hvis vedtagelse det blev muligt at give mr. Ravlin eneretsbevilling for hele Danmark. Jeg har ønsket undersøgt, hvorledes statsministeriet kunne svare en ansøger, at man havde givet en anden mand eneretsbevilling på et tidspunkt, da der ikke var nogen som helst lovhjemmel for at give eneretsbevilling, da man end ikke i ministeriet havde udarbejdet det lovforslag, der skulle gøre det muligt. Men udvalgets flertal har sagt: det vil vi endelig ikke have undersøgt.

Jeg har også ønsket at få at vide, om rigsdagens faste undergrundsudvalg har fået forelagt den pågældende koncessionsansøgers papirer, om rigsdagens faste undergrundsudvalg har taget stilling til hans ansøgning. Men heller ikke dette vil udvalgets flertal have undersøgt.

Jeg har også ønsket undersøgt, om det direkte eller indirekte var efter anmodning af mr. Ravlin, at statsministeriet foranledigede bevilget de omtalte 31 000 kr. til geodætiske undersøgelser i Sydjylland, udført af tyske videnskabsmænd. Det måtte naturligvis kunne konstateres, men man har heller ikke villet fremsende dette spørgsmål.

Det sidste spørgsmål, man nægtede at fremsende, var: Hvem har ansvaret for den forsømmelighed, der er udvist af de danske tilsynsførende geologer, og som muliggjorde det for mr. Ravlin at bringe sin svindel til udførelse?

Dette ligesom de andre af mig nævnte spørgsmål har man nægtet at fremsende, og dermed har man erklæret, at man ikke ønsker undersøgt, hvorledes det kunne gå til, at Danmarks undergrund blev solgt til en fremmed kapitalist, som oven i købet viste sig at være en spekulant, der kun havde spekulationsformål, ja, som senere er afsløret som svindler, men som var i stand til at gennemføre sin spekulation og svindel udelukkende på grund af den utrolige letsindighed, der blev udvist fra kontrollen med hans arbejde, og den utrolige imødekommenhed, der blev vist ham fra statsministeriet til enhver tid; hver eneste gang, man kom med et forslag til undergrundslov, havde man kun et eneste argument for, at loven skulle ændres, det lød sådan: mr. Ravlin ønsker den ordening — naturligvis, man sagde det lidt mere udførligt og camouflerede det lidt, men det var det reelle indhold.

Det forekommer mig ikke, at rigsdagen nu i 1950 kan nægte at beskæftige sig med disse spørgsmål og sige, at de hører historien til. Det er en alvorlig sag, at hele Danmarks undergrund på den måde er sat over